

Discussioner ved Landhusholdningselskabets Møder.

Mødet den 16de December 1863.

Efter Candidat Segelckes Foredrag over Smørberedningen i England og Holland ønsker

Rammerraad Andersen at vide, hvilket Smørudbytte man i Holland og England vinder efter de i Foredraget omtalte forskellige Behandlingsmaader af Melken.

Candidat Segelcke har ikke haft Leilighed til selv at gjøre Forsøg i den Retning, og tør ikke fæste saadan Vid til de paa vedkommende Steder opgivne Talforhold, at han vil bygge noget Udsagn derpaa.

Professoren Meldahl er usikker om vi virkelig ere paa rette Veie herhjemme med Hensyn til Constructionen af vore Melkeopbevaringssteder, og spørger om Foredrageren muligviis, ved hvad han paa sin Reise har seet, har faaet Fingerpeg til Forbedringer, der burde forsøges hos os.

Hofjægermester Sehested havde paa Grund af Byggeforetageren i 1856 maattet hjælpe sig med en interimistisk Melkestue i en stor Vognport med et tredeelt Vindue i Sydgavlen, to Vinduer mod Ost og Port mod Vest, samt Fjælgulv, hvor Reengjøringen maatte indskrænkes til en blot Aftørring, saa at Gulvet snart faae ud som beitset; trods disse efter den almindelige Mening saa uheldige Forhold, der selvfølgelig fremkaldte en høi Temperatur i Rummet, var Smørudbyttet baade i Mængde og Godhed blevet fortrinligt.

Det kommer især an paa at holde Luften tør, hvorfor Melkestuen ei bør nedgraves i Jorden. Er Lokalet foruden tørt tillige varmt, saa afflummes Fløden tidligere end ellers, men man kan forlænge Melkens Evne til at taale Henstand ved at affjøle den ved Vand, idet man t. Ex. helder den i Sernkar, der anbringes i større Trækar med Vand — helst rindende — og saaledes bringe Temperaturen ned til 12°.

Professør Meldahl: Man bør indrette sit Meieri paa den simplest mulige Maade; hvor tiltalende og i og for sig hensigtsmæssige mange af den nyere Tids Opfindelser i denne Retning end ere, vil Folkenes Mangel paa Evne og god Villie til at benytte dem rigtigt i Reglen kun staffe ringe Tilfredsstillelse af de kostbare Midler man anvender paa Forbedringer.

Ved et Regjeringen tilhørende Meieri i Pisa vare Væggene forsynede med Vinduer og i det Hele taget ganske ubeskyttede mod Solen, medens Melkesadene henstode i fordybede Marmorborde med Vand og saaledes holdtes kjølige.

Statsraad Tesdorpf: Det i Forebraget omtalte engelske og hollandske Smør er alt bestemt til gieblikkeligt Forbrug; i Danmark ville vi umulig kunne undgaae, ofte at maatte opbevare hvad vi producere i længere Perioder inden det kan komme paa Markedet, og vi bør derfor som hidtil stille os som Maal at tilveiebringe godt holdbart Smør. Vi skulle endvidere stræbe at gjøre vor Uffætning mindre afhængig af det engelske Marked alene, hvor vi aarlig møde en stærkt vøgende Concurrence, der maa trykke Priserne. Fra Amerika see vi saaledes Tilførslen tiltage med paafaldende Rasthed. New York eksporterte

i 1859	4,000,000	℔	Smør
1860	10,000,000	℔	—
1861	24,000,000	℔	—

og i een Uge udfibedes fornødig i Liverpool 38000 Foustager nordamerikansk Smør. Vilde vi fikke os høie Priser, maae vi aabne os de tropiske Landes Markeder, og fra China have vi alt Erfaring for, at dansk Smør med god Fordeel kan forsen-

des dertil. Det i August, September og Oktober indbundne Smør bør overgaae til Vinterbrug baade herhjemme og i Udlandet indtil Frist-Melk-Smørret kan afløse det i Marts og April; og der er ingen Sandsynlighed for, at disse Forhold ville forandre sig, — i Oktober vil der nok vedblive Efterspørgsel efter vort gode holdbare Smør, der neppe vil kunne produceres med de samme Egenskaber efter de af Hr. Segelcke omtalte hollandske og engelske Metoder. Han vilde minde om en ved en tidligere Leilighed her i Salen falden Yttring af Prof. Melbahl „at han fandt, at de hollandske Meieriindretninger tilhørte en sunden Tid“. — Den omtalte Vadsfning af Smørret burde vi maaskee forsøge; men det er neppe givet, at den er bedre end vor Fremgangsmaade. En ringe Tilfætning af Salpeter til Saltet, hvormed vi behandle Smørret, vil kraftigt og sikkest borttage den tilbageblevne Melk og overflødiggjøre den stærke Bearbejdning af Smørret, der virker ufordeelagtigt paa dets Fiinhed.

Candidat Segelcke har ikke i England seet nogen Tilfætten af Salpeter paa det Stadium af Behandlingen, som Etatsraad Tessdorpf nævner, men vel at der kommes lidt deraf i selve Kjærnen, muligviis i samme Hensigt.

Etatsraad Tessdorpf urgerer ligeoverfor Melbahls før fremsatte Anstuelse, at vi i vore store Meierier uden Frygt bør kunne gjøre Indretningerne saa sammensatte som de nyere Opfindelser maatte kunne medføre, idet vi bør oplære og betale vore Folk saa vel, at vi igjen kunne stille store Forbringere til deres Evne og Agtpaagivenhed. At drive et større Meieri er unegtelig ikke hver Mand's Sag, men Meieri er saa særdeles lønnende, naar det behandles paa den rette Maade, at deri ligger den stærkeste Spore for den yngre Generation af Landmænd til at gjøre alvorlige Anstrængelser for at naae et virkelig tilfredsstillende Maal.

Profesfor Melbahl finder naturligviis et saadant Forhold det ønskeligste, men tør efter sin Erfaring ikke troe paa, at det lader sig gjennemføre. Hvor sjældent lykkes det t. Ex. at faae Folkene til at fyre paa en saa fornuftig Maade under de nyere

Byggerstjebler, der ere forshuede med brændselsbesparende Apparater, at Hensigten med den forbedrede, kostbare Construction virkelig opnaaes?

Hofjægermester Sehested ophyste paa Foranledning, at Melkens Aftjølning i Vandbad selvfølgelig burde foretages udenfor Melkestuen, for at ikke dennes Luft skulde blive for svangert med Fugtighed.

Gartner Wendt foreslaaer som Middel til at skaffe Rjøling og Tørhed til Melkeopbevaringsstedet, at omgive dette med Træplantninger,

Professor Meldahl: Dette stemmer med Englændernes Erfaringer.

Mødet den 27de Januar 1864.

Efter Professor, Dr. phil. Ørstedes Foredrag over de fremmede Træer, der egne sig til Skovkultur her i Landet, spørger

Gobseier Estrup, om ikke endnu flere nordamerikanske Fyrrearter skulde kunne faae oekonomisk Betydning for os; Pinus inops t. Gr. skal være i Besiddelse af godt Ved, er nøisom og et fortrinligt Lætræ.

Professor Ørsted er tilbøielig til at antage alle de Exemplarer, der her i Landet dyrkes under Navnet Pinus inops, for at være Pinus pumilio; men i alt Fald er der ved begge disse Arter den Ulempe, at de ere langsomtvøgende, skjøndt de upaatviveligen vel kunne anvendes hos os; — ogsaa Picea nigra kan formodentlig blive os tjenlig.

Gobseier Estrup har seet Pinus inops vøgende ved Eiden af P. sylvestris, uden nogensinde, saaledes som denne, at blive angreben af Insecter, og troede deri at have fundet et Fingerpeg paa, at den var forskjellig fra pumilio.

Professor Ørsted antager, at eiheller pumilio søges af Insecterne.

Kunstgartner Wendt formener, at adskillige af de i Foredraget omtalte Træsarter ere meget kjæle i den ganske unge

Ulder, og at man vistnok derfor med disse maa være varsom med strax at indføre Plantningen i det Store. Til den Formening, at de landskabsgartneriske Hensyn skulle maatte lide ved en omfattende Anvendelse af fremmede Træsarter i Uysthaver, kan han ikke slutte sig.

Professor Orsted maa dog hævde det Berettigede i denne Paastand, men troer, at man i Nærheden af store Stæder, i Betragtning af det Belærende, ei maa lade sig afftrække heraf. I Søndermarken sees det jo tilbeels udsørt, dog finder man ingen Navne ved Planterne.

Statsraad Drewsen opkaster det Spørgsmaal, om man ikke af den fremmede Flora kunde forsyne os med Træer til Brug ved Beplantningen af Veie o. l., hvorved nogen Afveksling lod sig tilveiebringe i den almindelige Bestand af Popler, Linde m. m., som tilmed paa Grund af Kapning som oftest vise sig i en affhyelig mishandlet Form. — Det har saaledes været paa Tale, at hensette Plataner langs den nye Boulevard ved Studentersforeningen.

Professor Orsted har ikke havt Leilighed, til herom at indsamle tilstrækkelig Erfaring.

Forstraad Rothé bemærker, i Anledning af de her udtalte Ytringer om Beplantningen af nogle af Folkehaverne, at han ubetinget maa samstemme med det i Forebraget som og senere under Discussionen Udtalte, at en saadan udsødt Anvendelse af mange fremmede Træsarter, i det særlige Viemed ad denne Vej at hibringe de Spadsferende Kjendstab til disse Planter, deres Navne, deres eiendommelige Væxt og andre Egenskaber, ikke lader sig iværksætte uden at de egentlige landskabsgartneriske Hensyn derved trænges tilbage, — og disse er det formeentlig, som bør være de bestemmende ved Ordningerne i „de offentlige Uysthaver“.

Enhver Skovbestand har sin eiendommelige Character ved Træarternes særegne Væxt o. a. l.; jo mere de sammenbragte Træer til en vis Grad stemme overeens i Form og øvrige Eiendommeligheder, desto bedre kunne de staae sammen, — og

det er ikke saa Arter vi saaledes benytte. Ordnes nu disse Skovgrupper saaledes, at der dannes maleriske Landskaber deels i Skoven selv, deels ved Hjælp af den omgivende Egn, saa fremkaldes et velgjørende Indtryk for de Spadsferende i Almindelighed; foranlediges derimod ved stærke Farve- og Formforandringer i Træbestanden en uroelig Bevægelse af Blikket, gives der for liben Hvile for Sind og Dje.

Derfom Indførelsen af omfattende Samlinger af fremmede Træarter i de offentlige Vgsthaver skal opnaae den Hensigt at undervise Befolkningen, maae de henstilles saaledes, at de hver især kunne udvikle sig i alle Retninger efter deres naturlige Eiendommeligheder; de maae forsynes med store Navnepæle o. s. v., hvorved Anlægget maae tabe i æsthetisk-malerisk Henseende, som er det Diemaal, hvorefter der for den langt overveiende Deel af Befolkningen skal arbeides. — Erfaring viser endvidere, at der for Plantninger med botanisk-undervisende Formaal behøves en større Fredning mod Overlast, end det er tænkeligt at skaffe tilveie der med de tilraade staaende Midler. I Søndermarken ere de derstaaende fremmede Træarter tre Gange blevne forsynede med paahængte Etiketter, som hver Gang efter kort Tids Forløb igjen afreves af de Besøgende; i Charlottenlund har man jo maattet affpærre den Deel af Skoven, der er helliget det botanisk-belærende Diemed, — og hvert Aar beskabiges, ja saagar bortføres til Juletræer o. l. af de til den omhandlede Kategorie hørende Træsarter i Søndermarken og paa Fredensborg. Derfor er det under vore Forhold sikkerlig rigtigt, saaledes som det er Tilfældet, at have særegne botaniske og særegne Landskabskaver.

Hvad angaaer det om Alleplantningerne opfaste Spørgsmaal, saa stjønnes ikke nogle af de efterhaanden her forsøgte nyere Træarter at overgaae de ældre bekjendte i anbefalelige Egenstaber, — særlig kan vistnok Valbnøddeslægten, og de den nærstaaende, neppe betegnes som heldige til dette Brug, da selv saadanne Exemplarer, der staae nær hverandre under lige Stedforhold, kunne udvikle sig med en altfor ueensartet Væxt. —

Plataner kunne iøvrigt vistnok lade sig anvende med Held, naar de blot ikke hensættes paa Steber, der ere udsatte for „Træk“, hvis stadelige Indvirkning paa langt haardsvørere Planter kan iagttages paa Christiansborgflots Ribebane og paa St. Annæplads.

Statsraad Drewsen har som gammel Beboer af det Bystrøg havt særlig Leilighed til at følge Udviklingen af Plantningerne paa St. Annæplads, og antager, at Grunden til deres pletvise Dødsbøen ikke maa søges i Trækken, men i den flette med sure, skarpe Stoffer opfyldte Forbund.

Forstraad Kothé. Den første Plantning leed sikkert nok, især forbi de udgravede Huller vare meget for smaa; men skjøndt denne Feil senere rettedes, vedblive dog de Træer, som staae paa Strøget imellem Amaliegade og Strandstræde at trykkes i Værten, hvortil Aarsagen vist bør søges i den der herskende Træk.

Statsraad Drewsen bemærker, at ogsaa andre Smaapartier end netop det ved Amaliegade vore mindre frodigt.

Professor Orsted troer, at om ogsaa den i Foredraget foreslaaede Forandring i Behandlingen af de nærmest Hovedstaden liggende offentlige Væstehaver eller Folkehaver vilde bevirke, at disse tabte noget i æsthetisk-malerist Henseende, saa vilde dog dette rigeligt opveies, ved at man saaledes afhjælp den Trang, som ganske sikkert maa antages at være tilstede hos det store Publikum, til paa en let og tiltalende Maade at komme til Kundskab om saadanne fremmede Træer, der enten optræde som Charakterplanter i store Landstrækninger, eller have en stor og udbredt Anvendelse, og derved faae en særegen geographisk eller gennemgribende oekonomisk Betydning. — De botaniske Haver kunne ikke erstatte en Folkehave af den antydede Indretning, da de have et videnskabeligt Formaal.

Statsraad Hofman (Bang) meddeler, at paa Hofmangave har *Ailanthus glandulosa* baade blomstret og baaret mo-

bent Frø; men den brydes let af Vinden — fordrer altsaa Læ. Da den i en paafaldende Grad har viist sig trykkende for den omstaaende Vegetation, har det Spørgsmaal frembudt sig, om ikke Rødderne skulde indeholde skadelige Stoffer. *Alnus cordifolia* trives vel godt, men dens Frø har ikke viist sig spirebægtigt. *Pinus inops*, som voxer der i Haven paa den allerusleste Jord, overgaaer der langt *Pinus sylvestris* i sin Udvikling.

Professor Ørsted antager dog ikke *Ailanthus* for uforbrugeligere mod sine Omgivelser, end de fleste andre Træer med lignende Tilbøielighed til at udsende Rødstub. I Forsthaven i Charlottenlund er der af *Alnus cordifolia* avlet Frø, som har spiret.

Professor Prosch opfordrer i de eenlige Spadsferendes Navn til Gjentagelse af Forsøgene med Etiketteringen i Søndermarken.

Kunstgartner Wendt slutter sig til det sidst udtalte Ønske, og finder igrønt ikke, at det landstabsgartneriske Udtryk stades ved rigelig Anvendelse af fremmede Træer. — Sæt smuktblomstrende Buske, og Befolkningen respecterer dem nok; dens nuværende Hensynsløshed skrider sig fra den Formening, at de henplantede Sager kun have ringe Værdi. „Træt“ har neppe stor skadelig Betydning for vore her i Landet under fritliggende Stedforhold tiltrukne Træer, — særlig er Vinden kun lidet ømsfintlig derved; men vi bør ophøre med at hente vore Allee-træer fra Holland ligesaa lidt som vi skulle tage dem fra vore egne indefluttede Skovplanteskoler.

For Tilstedeværelsen af Giftstof i Roden paa *Ailanthus glandulosa* taler, at den aldrig angribes af Oldenborrer.

Professor Ørsted gjør opmærksom paa, at den meget vel kan være giftig for Dyr, uden at være det for andre Planter.

Mødet den 24de Februar 1864.

Efter Dr. Krabbes Foredrag over islandske Landboforhold opløser

Statsraad Hofman (Bang) at Communerne i Søverrig af Regjeringen ere bemyndigede til, forsaavidt de selv finde Anledning dertil, at indkræve en Skat af 15 Mk. dansk for hver løsgaaende Hund.

Profesfor Tscherning har under et tidligere Besøg paa Island faaet et noget andet Indtryk af enkelte i Foredraget omtalte Forhold. Saaledes troer han snarere, at der haves Gjøbning til Overflod, end at den stulde mangle. Det er jo kun i „Tunet“, at der kan være Tale om Anvendelse deraf, og førend dette er tilstrækkeligen forsynet, tages der neppe noget af Beholdningen til Brændsel. Ei heller antager han, at den vistnok udstrakte Brug, som Islænderne gjøre af Græstørv til Opsørelsen af Huse og Gjerder, til Bærepuder for Lastdyrene o. s. v., kan forstyrre Græs væxten i „Tunet“, hvis Bestand formeentlig er flet skiftet til de nævnte Diemed, der udkræve en stærkt sammenfiltret Masse af Græsrodder og Udløbere, saaledes som den kun fremkommer paa ret sandede Steder, og hvorfor det Nødvendige snarere søges i „Myrene“.

Dr. Krabbe kan dog støtte sine Bemærkninger om Gjøbningsmanglen paa Grund af Møgets Anvendelse som Brændselmateriale ei alene paa egne Jagttagelser, men ogsaa til mundtlige Udtalelser af adskillige dygtige islandske Landmænd saavel som til flere ældre Skrifter. Den lange Tid, hvori Faarene ere tilfjelds, gjør jo ogsaa, at kun en Deel af deres aarlige Gjøbningsproduktion kan opsamles. Græstørværingen finder ganske rigtigt ikke Sted i „Tunet“, men det er jo ogsaa udenfor dette at Faarene skulle græsses.

Statsraad Drewsen søfter opløst, om man paa Island sporer nogen gavnlig Indflydelse af Krydsning af de der eieudommelige Kreaturracer med danske. Landhuusholdnings-selskabet har gjentagne Gange efter Anmodning foranstaltet t. Ex. Tyre og Dvier sendte berop.

Profesor Tscherning har kun paa eet Sted nær Reykjavik truffet en blandet Ogerace, med hølstenst Blod; den vakte vel nogen Opsigt ved at være hornet o. l., men besad ingen virkelige Fortrin fremfor de indfødte. En saadan Krydsning er neppe tilraadelig.

Kammerherre Wischfeld spørger om de Vogne, som Forebrageren nævnte at have truffet, vare af dansk Fabrik, da nemlig Landhuusholdningselskabet havde besørget adskillige opsendte.

Dr. Krabbe antager, at det var Tilfældet med de saa, han havde truffet ved Hovedstaden, hvorimod den eneste han havde seet i Nordland, bar Præget af at være forfærdiget paa Stedet, — den havde saaledes kun runde Træskiver til Hjul.

Assessor Halb ophæver, at der særlig til Ofjord herfra er afgaaet saavel lave firhjulede Vogne som tohjulede Karrer.

Kammerherre Wischfeld: Findes nogetsteds paa Island ordentlige fremkommelige Kjøreveie?

Dr. Krabbe: Egentlig kun Reykjavik-Gader.

Profesor Tscherning har hørt, at der tidligere skal have været flere farbare Veistrækninger, som nu imidlertid ere forfaldne.

Med Hensyn til Udjevningen af Tuerne paa „Tunet“, — som udføres ved at affrælle Grønsværen, planere det underliggende Jordlag, enten med Plov eller Haandkraft, og derefter paany dække det med den gamle Græsvæxt, — da maa dette møjfommelige Arbeide gjennemsnitlig gjentages hvert femtende Aar. Som Aarsag til Tuedannelsen er angivet Vandstrømninger ved Tøbruddene, — med hvad Ret vides dog ikke.

Profesor Jørgensen tilføjer, at man ogsaa har gjort Forsøg med Udsæd af Havre og Byg i „Tunet“, hvor det saa afhuggedes som Grønfober.

Skjøndt der i Landbohøjskolens Samlinger findes modne Ager af Byg, høstet paa Island, ville Kornarterne dog kun saa sjældent naae en tilstrækkelig Modning der, at deres Dyrkning neppe kan blive lønnende af denne Grund.

Statsraad Drewsen interesserer sig for at erfare om Træplantninger vel kunde faae nogen Fremtid deroppe.

Dr. Krabbe finder det sandsynligt. Man seer paa flere Steder Birke saa høie, at de kunne skjule en Mand tilhest, og ved Husene paa Øjford Handelssted staae adskillige ret godt udviklede Rønnebærtræer, hvor der er Læ. Der kunde vistnok paa flere Strøg udføres en Deel i den Retning, men Is-lænderne ere deri kun lidet driftige, og have i mange Tider intet Blik havt for Nødvendigheden af at frede Træbestandene. I Nærheden af Øjford har en Mand anlagt en lille Plantage.

Professor Tscherning angiver, efter Forespørgsel desangaaende, „Tunets“ Bestemmelse blot at være Produktionen af Hø til Ridehestene og Køerne. — Faarene faae intet heraf. — Et „Tun“ paa 6—8 Tdr. Land maa vist regnes for meget stort.

Mødet den 16de Marts 1864.

Discussionen ved dette Møde, som Statsraad Tesdorpf indlede om Affætningen af vore Produkter, er allerede optaget i forrige Hefte af dette Bind (Side 77).

Mødet den 30te Marts 1864.

Efter Candidat Segelckes Foredrag over Ostebere-ningen i England og Holland, spørger

Professor Jørgensen, hvilken Art Løbe der anvendes til Fabrikationen af Chesterosten.

Candidat Segelcke: Saadanne, som ere hengjemte, salte og kort før Brugen udblødes i Valle; de ere imidlertid neppe saa gode som vore tørrede.

Professor Jørgensen ønsker oplyst, om Chebdarmethoden med Skoldning ogsaa benyttes til Chesterosten, hvad tidligere ikke har været Tilfældet.

Candidat Segelcke: Det forekommer ikke sjældent, men Chesterosten forandrer derved rigtignok sin oprindelige Character; man gaaer undertiden meget vidt med Temperaturforhøielsen.

Profesfor Jørgensen paaviser, at Kvaliteten af vore magre Oste bør forbedres, for at de kunne holde sig paa de udenlandske Markeder, som de mere og mere henvises til. Et Punkt, der maaskee kan fortjene forøget Opmærksomhed, vil saaledes være Temperaturen ved Løbningen; hvilken bør vel denne være?

Candibat Segelcke tør ikke besvare dette bestemt; de mange Forhold, t. Ex. Stryligheden, Lokalets Bestaffenhed o. s. v. ere medbestemmende Faktorer herfor, men antager dog 27—28° for i Almindelighed at passe.

Kammerherre Neergaard til Svenstrup spørger om, hvilket Forhold der skal være imellem Ostens Magerhedsgrad og den til Løbningen tjenlige Varme.

Profesfor Jørgensen antager 27—28° at være for meget for vore magre Stummetmelksoste, der langt fra skulle løbe ved saa høi en Temperatur som fede. En ringere Varmegrad vil vistnok imidlertid betydelig forøge Fordringen til Arbeidskraft ved Ostelavningen, og Spørgsmaalet bliver saa, om det bedre Produkt kan dække denne Meerudgift.

Candibat Segelcke har, ved at nævne 28°, kun havt den nuværende danske Methode for Ostetilvirkningen for Øie; vil man beslutte sig til at bearbejde Osten mere, og drive Ballen ud paa den Maade, kan man sikkerlig vælge en ikke lidet lavere Varmegrad.

Overkrigscommissair Aagesen: Har man ingen Græde-maal for den nødvendige Løbemængde?

Profesfor Jørgensen: Den til Løbningen fornødne Tid giver Tegnet; Chesterosten bruger i Reglen $\frac{1}{2}$ Time, vore magre Oste neppe mere end $\frac{1}{4}$ —1 Time.

Det turde maaskee fortjene Overveielse, om ikke vor hele Fabrikationsmaade bør omblyttes med en anden. Vort nuværende Forbillede, den saakaldte „holsteenste Ost“, er saa billig, at en anden Bestaffenhed af Productet vistnok vilde betale sig bedre.

Kammerherre Neergaard: Hvilket er Arbejdet for vore Saurmelksoste?

Profesfor Jørgensen: For Kongerigets Vedkommende Norge og tildeels Sverrig; Hertugdømmerne forsende tillige til Kongeriget samt til de preussiske Østersøprovincer. I England have vi ingen Afsetning kunnet finde, da vore Oste ere for magre for den engelske Arbejder.

Kammerherre Wichfeld veed, at den franske Regjering har opmuntret til Forsendelse af dansk Ost til Paris, for maastee saaledes at faae et billigt Næringsmiddel for den lave Befolkning, men kjender ikke Resultatet af dette Forsøg.

Profesfor Jørgensen: Ikke heller Frankrig søger vort nuværende Produkt. Det vil vistnok i Fremtiden være nødvendigt at give vore Oste en bedre Bestaaffenhed, ligesom ogsaa en mere eensartet og smuk Form, ved Anvendelse af lavere Temperatur, stærkere Presning o. s. v., naar vi med den tiltagende Produktion maae søge fjernere Afsetningssteder.

Kammerherre Wichfeld anbefaler en Fiindeler, bestaaende i en med Pigge besat Cylinder.